

HET LEVEN ONDERBREKEN

Oostende, mei 2021

Zevenenzestig! Officieel, het stond daar zwart op wit. Niet vroeger dan met zevenenzestig jaar kon ik met pensioen. Dit betekende dat ik, mocht ik de leeftijd van mijn vader halen, ik voor zesenvestig jaar bijdragen recht zou hebben op niet eens tien jaar pensioen. En dan tel ik er nog zijn laatste jaar bij waarin hij vaker bedlegerig was dan hij van het leven kon genieten.

Nee, daar was ik niet aan.

Gelukkig behoorde ik tot de groep van noeste werkers die sinds dag één van hun carrière voltijds aan de slag waren gebleven. Ik had nog niets opgenomen van tijdscrediet of andere niet-actieve periode waar ik nu toch recht bleek op te hebben. Daar moest ik maar eens mijn voordeel mee doen. Ik zou het op rust zijn hierdoor even kunnen voorproeven tussen mijn vierenvijftig en bijna zesenvijftig. Dan had ik dat alvast gehad.

Even geen archieven, opzoekingen of rapporten. Begrijp mij niet verkeerd, ik genoot van mijn werk als specialist-archivaris bij de faculteit geschiedenis van de universiteit van Gent. Hoewel mijn werk zich vooral in de kelders voltrok en dus uit het zicht van de wereld, deed ik het graag voor het triomfante-lijk gevoel wanneer een collega ten einde raad bij mij terecht kwam, en ik dan zonder de minste moeite vond wat hij zocht. Een groot deel van mijn werk bestond weliswaar nog steeds uit het archiveren en digitaliseren van thesissen en studies, maar toch beschouwde ik mezelf eerder een data-analist. Deze titel bestond echter niet aan de universiteit, dus had ik maar zelf voor een promotie op papier gezorgd naar specialist-archivaris. En ik was een goede ook, want mijn reputatie zorgde ervoor dat ik ook door professoren en studenten van buiten de faculteit werd aangezocht voor hulp. Niet dat ik ooit werd vermeld als co-auteur, of zelfs maar in kleine lettertjes in het dankwoord, maar dit kon mij intussen niet meer schelen. Ik deed mijn werk graag, werd verder met rust gelaten en evolueerde zo naar het einde van mijn loopbaan.

Maar toch, eens mijn beslissing voor een sabbatjaar meegedeeld duurde het niet lang voor de personeelsdienst een constructie kon opzetten die mij anderhalf jaar tijd gaf zonder verlies van pensioenrechten. Die bleven natuurlijk belangrijk, ik moest nu ook niet heel gek gaan doen.

Mijn sobere levensstijl van de voorbije jaren had mij bovendien toegelaten om een klein herenhuis te kopen in Oostende, en dit zonder grote lening en zonder mijn duplexappartement in Gent te moeten verkopen. Ook na mijn sabbatperiode zou dit een goede investering blijven. Ik was erdoor gebeten geweest zodra ik het huis had gezien op de immo-site. Helemaal mijn ding, met een gevel in donkerrode baksteen en arduinen elementen rond de deur en de vensters, geaccentueerd met strepen in zwarte baksteen die doorliepen in de gevel. Er waren drie treden om binnen te komen zoals het een herenhuis betaamde, en hoge plafonds met sierlijsten en rozetten. Volledig instapklaar en gerestaureerd met behoud van authentieke elementen, zo had de makelaar het aangeprezen. Toch hadden ze voor mij de oorspronkelijke houten binnendeuren niet moeten vervangen door trendy zwarte stalen exemplaren met veel glas, en al die witte verf op de muren was ook niet erg historisch verantwoord.

Zelfs de prijs was me nogal meegevallen. Wellicht speelde mee dat het huis in een gewone straat lag, nogal ver van de zeedijk voor de doorsnee toerist. Dat viel ook op aan de bewoning in de rest van de straat. Hoewel de aanpalende woningen meestal een verdieping meer hadden, was geen enkele kunstmatig onderverdeeld in appartementen. De meeste huizen hadden, net zoals het mijne, een kunstige smeedijzeren balustrade voor het raam op de eerste verdieping die een leuning van een balkon suggereerde. Het gaf de gevelrij een element van eenheid, hoewel de huizen allemaal in andere kleuren waren geschilderd. Orde ondanks de Vlaamse wanorde.

Mijn ramen aan de voorkant waren nog een werkpuntje. Het verkeer op de kasseien viel me soms wat tegen. Voorlopig niks erg. Het kon ook te stil zijn in een huis dat door zijn charmante leeftijd een heel concerto aan kraakjes en piepjes liet horen.

De eerste twee weken aan de kust waren nog enorm druk geweest, want ik had online allemaal nieuwe meubelen besteld. Eens die waren aangekomen pendelde ik nog even tussen Gent en Oostende tot ik net genoeg huisraad had om het kampeergevoel te vermijden. De kasten alleen in mekaar schroeven leek voor anderen misschien een grote klus, maar ik was het gewoon om alles alleen te moeten doen. Het inrichten van alle kamers vulde de dagen en belette dat ik tijd had om mijn werk te missen. De moderne witte muren waren uiteindelijk een zegen gebleken want hierdoor paste alles perfect in het kader. Nu het huis vol stond was het een plaatje.

Zodra de verhuis helemaal achter de rug was en de kartonnen dozen verdwenen waren, bleef ik echter zitten met een lege agenda en geen idee

waarmee of hoe ik mijn dag moest vullen, behalve met dagelijkse beslommeringen.

Daar zat ik dus, niet later dan zeven maanden nadat ik de officiële aanvraag had ingediend, de dinsdagmorgen lekker rustig door te brengen op de nieuwe bank van mijn nieuwe huis in Oostende.

De tijd kroop voorbij. Ik wilde niet ganser dagen flaneren op de dijk. Eigenlijk was dit toch maar een ander woord voor doelloos heen en weer schuifelen en ik had die gedeukte colablikken van Arne Quinze nu echt wel gezien. Ja echt, het leek al snel alsof een pensioen van een jaar of acht tot aan mijn dood eigenlijk zou volstaan voor mij.

Tot de dag dat ik post kreeg.

Dit was namelijk vreemd. Voor de weinige adreswijzigingen die ik moest uitvoeren had ik nog geen tijd gevonden, en sowieso werd de meeste administratie via e-mail geregeld. Verder wist niemand van mijn verhuisplannen naar Oostende. Wie had ik ook moeten verwittigen? De collega's waren er heel gerust in waar ik zat - misten ze mij eigenlijk? - en familie en vrienden... ach, het bleken in mijn leven overroepen concepten.

Tussen de reclamebladen zat die dag een ansichtkaart. En die was niet voor mij bestemd. Ze was oud, had een serieuze kreuk door het midden en was enigszins verkleurd. Op de voorkant stonden foto's van een dorpje, Sémovaire. Het leek zuid-Frans, iets als Auvergne of de Provence. Het midden was een luchtfoto van het dorpje, een tegen een helling geplakt gehucht met smalle straatjes en huizen in de typische gele kleur met zalmroze daken. Tenminste, dat maakte mijn verbeelding ervan als ik de vergane kleuren probeerde te herstellen. Kleinere foto's in de hoeken toonden een romaans kerkje, een riviertje en een heuvel met wijnranken. Leuke plek.

De achterzijde was ook vervaagd en had behoorlijk afgezien. Ik meende zelfs een schoenafdruk te ontwaren. De poststempel was niet goed meer te lezen, maar toen ik de kaart wat heen en weer bewoog tegen het licht kon ik toch opmaken dat de kaart verstuurd was in 1999. Op tijd besteld, heette dat dan zeker?

De naam van de bestemming was evenmin goed leesbaar, maar dit lag eerder aan het handschrift. Het leek wat inderhaast gekribbeld, er ging een zekere nervositeit of zelfs kwaadheid van uit. 'M. Rummegyn'? Nee, niet duidelijk genoeg. Elke gok was evenveel waard dus liet ik het maar.

De tekst van de kaart was duidelijker, maar was iets heel anders dan de vakantiegroeten die je normaal op een ansichtkaart vindt.